

Les cases trontollen

- Les Kellys i les externalitzacions
- Els alumnes amb els refugiats
- El fenomen Maker
- Augment del preu dels lloguers

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
La impunitat i la corrupció ens ofeguen	
EN PORTADA.....	4
L'externalització als hotels, un model que cal eliminar	
Les Kellys Barcelona contra l'externalització de l'Hotel Hilton Diagonal Mar	
Enfonsaments al 22@	
PEUAT, què és i com ens afecta	
Explicar Barcelona des del Poblenou	
I ara, cal continuar!	
ESPAI VIOLETA.....	12
Espais de dones, espais de lluita i solidaritat	
ENTITATS.....	13
El moviment "maker", artesanía, tradició, noves tecnologies i indústria 4.0	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	14
Els reis del cuir, Extractos Tánicos del Poblenou	
Enric Pubill	
PAISATGES HUMANS.....	16
L'augment del preu dels lloguers	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	18
Isabel Bacardit	
ACCIÓ VEÏNAL.....	21
Receptes del món	
VIDA DE BARRI.....	22
Dagoll Dagom al Poblenou	
ConnectHort	
Portes obertes al Poblenou més artístic	
La revolució dels gèneres	
V Fira de consum ecològic i responsable	
Fòrum veïnal de dones	
PAS A NIVELL.....	23
La caducitat del temps	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: CP:

Telèfon: @ mail:

DNI:

Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐

Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:

IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.96
 Abril 2017

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler, Marina Riera Rodoreda

Col·laboradors: Estrella Pineda, Àfrica Ragel, Ernest Cañada, Pere Mariné Jové, Núria Falcó Romagosa, Gabriela Dalla-Corte Caballero, Patricia Pujante, Aleix Bonet Ragel, Connecthor

Coordinació: Marina Riera Rodoreda i Núria Falcó

Fotografies: Salva Clarós, Montse Milà, Patricia Pujante, ConnectHort

Portada: Salva Clarós
 Vinyeta: J.M. Puyal

Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

La impunitat i la corrupció ens ofeguen

A la vista del desgavell de les obres de la plaça de les Glòries on s'ha aixecat també la sospita de desviació de diners públics cap a butxaques particulars, a més d'un previsible sobrecost i endarreriment de les obres, ¿a algú li queden encara dubtes de la baixa categoria moral dels polítics que ens governen o ens han governat ja sigui a la Moncloa o al Palau de la Generalitat? El cas de les Glòries s'afegeix al de la Sagrera, en investigació judicial, el Palau de la Música i el finançament il·legal de CDC, la denominada Operació Catalunya de l'exministre Fernández Díaz, el cas Bankia amb l'enriquiment il·lícit de ministres del PP i banquers, el finançament il·legal del PP valencià i la inqualificable Rita Barberà, la imputació per delictes diversos del president del PP del govern de Múrcia Pedro Antonio Sánchez, la Gürtel i el reguitzell de delinqüents vinculats al PP, i el cas Bárcenas, que és més del mateix i augmentat. I podríem continuar amb les tristament famoses targetes black que impliquen gent d'institucions i empreses diverses, i la fortuna de la família Pujol-Ferrusola, amb els diversos casos oberts que impliquen els seus membres. I la causa oberta a l'exregidor de CDC a l'Ajuntament de Barcelona Antoni Vives per la gestió de l'Agència Barcelona Regional. I la llista de corrupció és quasi infinita. Fa anys o lustres que la impunitat campa lliurement. La justícia no es percep per enlloc perquè la instrucció judicial és massa lenta per falta

de recursos. Perquè l'enginyeria legal s'ha convertit en l'art de defraudar sense delinqüència. Perquè els tribunals de justícia i la fiscalia de l'Estat sovint no són independents, i el poder polític imposa resolucions parcials per alleugerir les penes o absoldre directament com en el cas que implica la infanta Cristina. Els càstigs difícilment són exemplars, ans al contrari, es legalitza el frau i el delictes a través d'amnisties fiscals i altres martingales. El resultat és que aquells que defrauden i s'enriqueixen a costa del diner públic no van gairebé mai a la presó i difícilment tornen la totalitat del que han robat. La desigualtat creix per totes bandes, l'econòmica i la diferència de tracte. La percepció que tenim els ciutadans és que s'han legalitzat comportaments que són lesius per al bé comú. S'han debilitat les tasques de control i supervisió, cosa que facilita que un projecte d'obres com el de la plaça de les Glòries tot d'una esdevingui a ulls de tothom irregular, fraudulent, i el pressupost es multipliqui. Que els promotors hotelers de la ciutat es puguin saltar la normativa acollint-se a una llicència prèviament concedida, encara que no executada. I que al Poblenou es continuïn encara permetent obres de gran envergadura sense l'exigència de garanties de seguretat, d'un mapa de riscos i d'uns controls estrictes que evitin amenaces d'esfondrament com la darrera del carrer Llull.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

L'externalització als hotels, un model que cal eliminar

Durant els últims anys, a Barcelona, de forma paral·lela a l'increment del pes del turisme hem assistit a un fort deteriorament de les condicions laborals al sector hotel·ler. La crisi econòmica iniciada el 2008, amb un ascens dramàtic de l'atur i diverses mesures en matèria laboral aplicades pel govern espanyol, ha creat un escenari que la patronal hotel·lera ha pogut aprofitar per reduir costos laborals.

A l'article "Poblenou turístic, feina precària", publicat al número 89 de la revista *El Poblenou* (desembre 2015), descrivíem alguns dels fenòmens que estava experimentant el col·lectiu de les cambreres de pis, encarregades de la neteja d'habitacions, i que anteriorment havia exposat en el llibre *Las que limpian los hoteles. Historias ocultas de precariedad laboral* (Icaria Editorial, 2015). Fonamentalment observàvem, a partir dels testimonis de nombroses treballadores, la degradació que s'estava produint en les seves condicions contractuals, la intensificació del treball a què es veien sotmeses. Això afectava el seu estat de salut, tant físic com psíquic, i resultava en una pèrdua de qualitat en el servei que podien oferir i el conseqüent malestar amb què ho vivien, però també la desprofessionalització creixent que s'estaria vivint al sector.

L'impacte de les externalitzacions

Un dels fenòmens clau que explica aquesta degradació de les condicions laborals als hotels és el que coneixem com a externalitzacions. Fonamentalment es tracta d'un instrument de gestió empresarial basat en la contractació d'una empresa externa perquè es faci càrrec de la gestió completa d'un determinat procés, incloent-hi tot el seu personal i equipament. El principal atractiu per a l'empresariat és que permet reduir costos laborals, però també actua com una potent forma de disciplinar, segmentar i debilitar les classes treballadores.

La reforma laboral de 2012, impul-

sada pel govern del Partit Popular amb el suport de Convergència i Unió, Unió del Pueblo Navarro i Foro Asturias, ha facilitat l'extensió de les externalitzacions als hotels de bona part d'Espanya. Així, es va regular que tindria prioritat el conveni d'empresa sobre els convenis sectorials en matèria de jornada laboral, horari, salari i classificació professional. D'aquesta manera l'empresariat hotel·ler es podia desprendre de treballadores i treballadors directes vinculats al conveni col·lectiu d'hostaleria i contractar una empresa multiserveis que té la seva plantilla sota convenis d'empresa. Aquests sovint són signats amb una representació fraudulenta o associats a altres àmbits d'activitat amb menor reconeixement professional i retribució, com el de neteja.

L'externalització s'ha convertit en una pràctica habitual en els nous hotels oberts després de la reforma laboral i s'estén amb gran intensitat per tot Espanya, especialment a ciutats com Barcelona; també al Poblenou. Només experimenta una menor implantació (relativa)

a llocs on els convenis col·lectius van incloure expressament clàusules perquè en cas d'externalitzar s'haguessin de pagar els mateixos salaris marcats pel conveni, com a les Illes Balears o les Canàries.

Al llibre *Externalización del trabajo en hoteles. Impactos en los departamentos de pisos* (Alba Sud Editorial, 2016) vaig intentar descriure què havia suposat aquest canvi en les condicions ja precàries de les treballadores dels departaments de pisos. Bàsicament podem identificar les següents dinàmiques: 1) les treballadores dels departaments de pisos (cambreres, supervisores i governantes) han passat d'estar vinculades al conveni sectorial d'hostaleria a un de neteja o a un d'empresa, amb una rebaixa d'un 40% o més del seu salari i de la categoria professional; 2) s'ha produït un major nivell d'inestabilitat i inseguretat en l'ocupació, així com incertesa en la durada de l'ocupació, horaris i dies de treball; 3) s'han accentuat, i molt, els processos d'intensificació del treball; 4) al seu torn aquests canvis en l'organització del treball i condicions contractuals han repercutit també en una major rotació de les treballadores a diferents llocs de treball i, per tant, es dilueix qualsevol vincle amb l'hotel i la professió; 5) igualment s'ha reforçat la segmentació, divisió i increment de la competència entre el personal de l'hotel, contractat a través de diferents empreses; 6) s'han aguditzat els problemes de salut tant físics com psíquics de les treballadores; i finalment 7) s'han debilitat les capacitats de les organitzacions sindicals per poder defensar els seus interessos, afectant la capacitat de representació col·lectiva.

Davant aquesta situació és de celebrar la valenta reacció de moltes treballadores organitzades de formes diverses en defensa d'una millora en les seves condicions laborals. S'hi juguen molt en aquesta lluita i el Poblenou també.

Ernest Cañada

Coordinador d'Alba Sud

Podeu descarregar-vos gratuïtament el llibre *Externalización del trabajo en hoteles* a <http://www.albasud.org/publ/docs/74.pdf>

Les Kellys Barcelona contra l'externalització de l'Hotel Hilton Diagonal Mar

Barcelona va allotjar 7,5 milions de turistes l'any 2016 i va sumar un total de 20 milions de pernoctacions en establiments hotel·lers. Darrere cada habitació d'hotel que els rep —impecable—, hi ha una cambrera de pis que cobra una mitjana de 4€ (o menys) per enllestir-la. Escombrar, fregar, fer el llit i netejar els lavabos a ritme frenètic sovint causa danys físics que les mútues no reconeixen com a derivades de l'activitat laboral.

Fa mesos que les Kellys, nom que han adoptat arran de l'expressió "las que limpian", van dir prou arreu de l'Estat espanyol i van constituir-se com a organització autònoma per lluitar contra unes condicions que consideren inhumanes.

Isabel Cruz, portaveu del grup de les Kellys Barcelona, explicava en una xerrada a l'Ateneu La Cosa Nostra de Nou Barris que el grup de treballadores va començar a trobar-se fa poc més d'un any a la capital catalana. "Al principi, es notava una necessitat d'escolta molt gran", explicava la Isabel, remarcant l'alleujament que sentien les cambreres de pis i les netejadores de l'organització en veure que "els problemes no eren només seus ni del seu hotel".

A poc a poc, es va anar passant del "jo" i els problemes personals al "què fem?" i a establir objectius comuns per fer-hi front. "Al principi, però, va ser difícil perquè arribaven cambreres de pis individuals, de diferents hotels i amb por de represàlies com ara l'acomiadament", apuntava la Isabel tot afegint que "com més precària és la professió, més fàcil és l'acomiadament".

A les reunions d'aleshores es veia necessari anar fent soroll mentre esperaven que en algun moment, sortís d'un hotel un nucli prou gran de treballadores disposades a donar un pas endavant. I que aquest contactés amb les Kellys per tenir un major suport i tirar endavant mobilitzacions.

Va ser aleshores, fa uns mesos,

quan un grup de treballadores de l'Hotel Hilton Diagonal Mar van posar-se en contacte amb Kellys Barcelona. "Vam trobar-nos i vam detectar que hi havia dos punts en comú que les afectaven tant a elles com a la majoria de cambreres organitzades al voltant de les Kellys: les externalitzacions de plantilla de neteja i els problemes de salut", resumia la Isabel.

Cinc cambreres de pis de l'Hotel Hilton Diagonal Mar van patir acomiadaments per cessió il·legal de treballadores a través de l'empresa multiservei, External Outsourcing Elosa, que no respecta les condicions ni els salaris del conveni d'hostaleria que haurien de regir les treballadores.

"Vam veure que calia fer visible el conflicte actual", apuntava la Isabel. És per això que, juntament amb les afectades per la problemàtica, van convocar una protesta davant de l'Hotel Hilton Diagonal Mar. Unes 150 persones van sortir a donar suport a les Kellys Barcelona i les treballadores de l'establiment, que van acabar entrant a recepció per entregar el seu manifest amb demandes a l'encarregada del personal.

Marina Riera Rodoreda

Enfonsaments al 22@

“L'Ajuntament va requerir en dues ocasions als constructors que canviessin l'agressiva tècnica d'edificació”

L'enrenou viscut les darreres setmanes pel desallotjament de tres edificis al carrer de Llull, davant la imminència de col·lapse en ser descoberta una greu lesió estructural en un d'aquests, ha tornat a crear malestar al barri. Al solar del davant de l'incident fa setmanes que s'està foradant el subsol per la construcció de dos grans hotels, que es troben en el punt de mira d'un veïnat que considera excessiu que s'acabin concentrant quatre hotels al cor del barri en un perímetre inferior a 100 metres. El malestar per l'excés d'oferta turística és comú a tota la ciutat. A la Vila Olímpica, l'Ajuntament ha suspès provisionalment la llicència per convertir un edifici en establiment hote-

ler. I al Poblenou, mentre el recentment aprovat Pla Urbanístic d'Allotjaments Turístics (PEUAT) evitarà la proliferació de nous establiments hotelers, els que estan ara en construcció tenien llicència concedida amb anterioritat, quan el govern municipal es va despreocupar de les queixes ciutadanes.

Al Poblenou no hi ha només un esfondrament físic, sinó també un enfonsament social per la mala planificació i la tolerància municipal, que ara tensa fins a l'extrem el que pot suportar la ciutat. Les conseqüències són empobri- ment del teixit urbà i substitució d'un comerç al servei de residents per un altre al servei de turistes (bars, restaurants i

“Al Poblenou no hi ha només un esfondrament físic, sinó també un enfonsament social per la mala planificació i la tolerància municipal”

allotjaments). La pujada sobtada del preu dels lloguers, a més a més, comporta el desplaçament de famílies autòctones. El barri es troba en un procés d'ensenyoriment i de substitució social sense precedents.

Obres en el subsol

La greu lesió estructural de l'edifici del carrer de Llull, 155 ha evidenciat el temor que molts veïns d'aquelles finques ja advertien. Les obres havien provocat alarma pel soroll, les vibracions i l'aparició d'esquerdes. L'Ajuntament va requerir en dues ocasions als constructors que canviessin l'agressiva tècnica d'edificació consistent en la introducció de palplanxes al subsol per martelleig. Una tècnica més pròpia d'espais oberts que d'un nucli urbà. La inspecció realitzada a l'edifici afectat va descobrir un enfonsament del terreny. No és nou, ja ha passat en altres ocasions a la mateixa zona. Sembla com si es desconegués que la Llacuna va ser un terreny d'aiguamolls dessecat fa més d'un segle però que manté un mantell freàtic molt superficial, les variacions del qual determinen les condicions d'estabilitat i

“El barri es troba en un procés d'ensenyoriment i de substitució social sense precedents”

assentament dels edificis.

Els grans buidatges per a la perforació de pàrquings i el constant bombardeig del freàtic modifiquen aquestes condicions d'estabilitat, cosa que afecta els immobles i altres infraestructures, com galeries de serveis. Fa uns quants mesos es va inundar una instal·lació de Telefónica, fet que va deixar 300 famílies sense línia durant un mes.

L'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou ha demanat la paralització de les obres de perforació del subsol al 22@ fins que no es facin els estudis necessaris per determinar com aquestes afecten l'estabilitat del terreny. Amb l'experiència ja acumulada caldria preguntar-se si és convenient construir tantes places d'aparcament en el subsol. Per una banda, per la dificultat i el risc que representen, i per l'altra, perquè cal anar cap a una ciutat amb menys cotxes. En conseqüència el cost que representa construir aparcaments caldria derivar-lo cap a inversions en mobilitat sostenible. Per exemple, transport públic, carrils bici i superilles.

Salvador Clarós

Inscripcions obertes curs 2017-2018

Llar d'infants subvencionada
Casals tot l'any – festes aniversari

Projecte educatiu – trilingüe – càmeres de vigilància a les classes – pati
cuina pròpia – psicomotricitat – natació – escola sostenible

Chiqui La Vila
escola bressol

10 anys al barri!

c/ Salvador Espriu 71, Vila Olímpica
C.C. Centre La Vila, sortida platja / 93 221 95 79
info@chiquilavila.org / www.chiquilavila.org

Recollida a domicili d'electrodomèstics i tota mena de ferralla

SERVEI GRATUIT

Alencop COOPERATIVA

936 119 201
www.alencop.coop

Impulsat per Llob COOP
Amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona

PEUAT, què és i com ens afecta

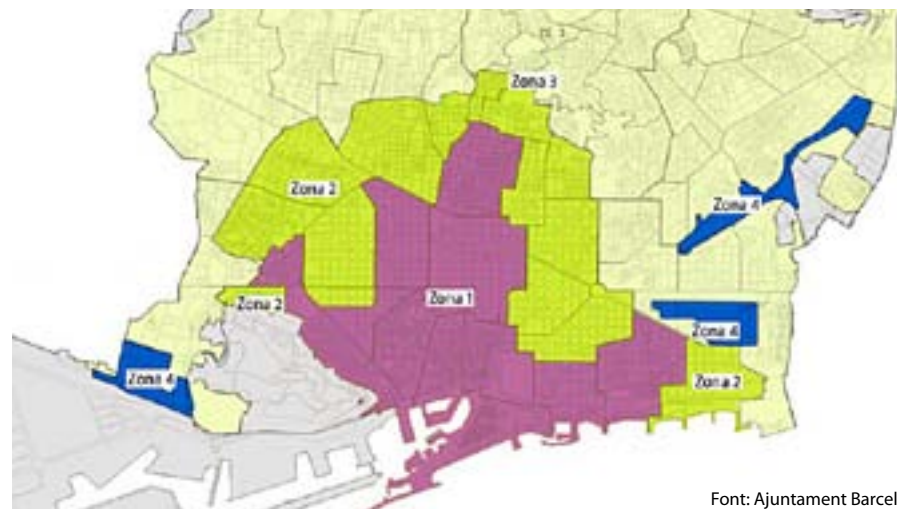
El 27 de gener del 2017, el plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar el Pla Especial Urbanístic d'Allotjaments Turístics (PEUAT), i amb la publicació al Butlletí Oficial de la Província el 6 de març passat aquest ha entrat en vigor. Segur que tothom ha sentit a parlar del PEUAT, però sabem què és? Sabem si ens afecta directament?

El PEUAT és un instrument de gestió urbanística mitjançant el qual l'Ajuntament de Barcelona ha regulat on, i en quines quantitats, es poden obrir nous allotjaments turístics a la ciutat de Barcelona. Cal entendre com a allotjament turístic els hotels, hotels apartaments, hostals, apartaments turístics, habitatges d'ús turístic, residències col·lectives d'allotjament temporal, albergs de joventut i pensions.

En un article anterior ja vam parlar de la saturació turística a Barcelona i, molt especialment, en barris com la Barceloneta, el Gòtic, Gràcia o el nostre, el Poblenou. Fruit de les demanades veïnals i de la pressió que plataformes com l'ABTS (Assemblea de Barris per un Turisme Sostenible), EnsPlantem i d'altres han anat fent en els darrers anys, finalment es va poder aprovar aquest Pla, amb els vots de Barcelona En Comú, PSC i ERC, l'abstenció de la CUP i els vots en contra de PP, C's i CiU. Incorporant alguns canvis importants que ens afecten directament, ja que a darrera hora bona part del Poblenou s'ha qualificat com a Zona 1, cosa que té un gran impacte, perquè no permet obrir ni més hotels, ni més habitatges d'ús turístic (HUT). Però com deuen saber, això no afecta tots aquells que tenien les llicències i autoritzacions ja concedides.

El PEUAT ha dividit la ciutat de Barcelona en 4 zones, cadascuna amb unes condicions diferents pel que fa a les possibilitats de construir i/o obrir nous allotjaments. Des d'on no se'n pot obrir

cap de nou (zona 1), fins on hi ha un creixement controlat (zona 3 i 4). Al gràfic podeu veure les divisions per zones.

Font: Ajuntament Barcelona

El primer que cal comentar respecte al PEUAT és que prohibeix de forma contundent cap nou habitatge turístic a Barcelona. Només es permet, en alguns casos concrets, moure habitatges que estan dins de les zones molt saturades a les zones 3, amb més espai. Cal tenir present que el cens a finals del 2014 era de 9.606 HUT, equivalents a 58.911 places. Una quantitat més que considerable, i no cal dir que és el cens de HUT legals, els il·legals es compten per milers. Pel que fa a les zones, se n'ha establert quatre de diferenciades.

A la Zona 1, dita de decreixement, no es pot obrir ni ampliar cap nou establiment, i en cas que se'n tanqui un, això comportarà que no es pot substituir. Aquesta zona és la que correspon a la major part del Poblenou i la Vila Olímpica, tot i que per sobre de la Diagonal, la majoria s'ha designat com a zona 3 i una petita part com a Zona 4.

La Zona 2 es diu de manteniment perquè només quan es tanqui un establiment se'n podrà obrir un de nou amb el mateix nombre de places. En aquest cas,

l'establiment haurà de complir un seguit de condicions respecte a la separació amb d'altres, distàncies i densitat radial.

La Zona 3 està formada pels barris de Barcelona on actualment no hi ha unes densitats gaire elevades de places turístiques; barris com la Sagrera, Horta, Nou Barris o les Corts. Aquí es permet obrir nous establiments sempre que es compleixin les condicions que ja hem comentat per a les zones 2, distàncies i densitat radial, però també sempre que no se superi la densitat màxima de places que el PEUAT estableix per a cada barri.

Finalment, les zones 4 són zones de gran transformació, en concret la Sagrera (la part de la nova estació de l'AVE), la Marina del Prat Vell i la zona nord del 22@, on s'han establert, en cada cas, unes condicions específiques de densitat, distàncies i radialitat, més exigents que les actuals del Pla general.

Més informació i mapes: <http://ajuntament.barcelona.cat/pla-allotjaments-turistics/ca/>

Pere Mariné Jové

Joan Valls
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Centre **Clot de la Mel**
+ de 10 anys d'experiència
Logopèdia Fisioteràpia
Psicologia Osteopatia
Trànsfer de notes dels seus clients
Esplanada 222 tel. 93 307 05 42

COPI RAPIT
Lope de Vega, 45 • TEL/FAX 93 300 3507 • 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGells DE GOMA
SERVEI DE FAX

Anuncia't
Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!
629046004
comercialpoblenou@gmail.com

celler
el vinyet
Rambla Poblenou, 66

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1ªP
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

FARMÀCIA
JAUME
GIRO
LOPERENA
93 307 15 17
Maria Aguiló / Pujadas
DERMOFARMÀCIA
FÒRMULES MAGISTRALS
HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
DIETÈTICA - RÈGIMES PERSONALITZATS

CLINICA VETERINARIA
POBLENOU
TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
www.vetpoblenou.com/blog
HORARI: dilluns a divendres, 10-14h i 17-21h / dissabtes, 10-14h

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

ÒPTICA traver
des de 1953
C/. Pujades, 194 - Tel. 93 485 22 42 - 08005 Barcelona

francesc creixell
PERRUQUERS
C/. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

GELATERIA
FABRICACIÓ PRÒPIA
& ARTESANA
casa fundada
l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

VOLS SABER QUÈ PASSA A SANT MARTÍ?
Subscriu-te al butlletí Sant Martí Actualitat

Trobaràs el formulari a:
bit.ly/SMActSUBS

BCN Sant Martí
@Bcn_SantMartí
@Bcn_SantMartí

Segueix-nos a les Xarxes Socials!

Districte de Sant Martí @BCN_SantMartí
Ajuntament de Barcelona

Explicar Barcelona des del Poble Nou

Barcelona és una ciutat que viu moments de canvis perquè el món es troba ara davant de reptes de gran magnitud que obliguen a transformar l'economia, la forma de produir i també de consumir, és a dir, la forma de viure. Aquests canvis ocorren sobretot a les ciutats. I es manifesten a través de crisis diverses com la de l'habitatge, la immigració, el turisme, el treball, el medi ambient i moltes altres. A la ciutat apareixen amb força unes contradiccions que es manifesten de formes diverses com l'excés de cotxes i la contaminació de l'aire; o un augment del preu de l'habitatge que el fa inaccessible per a molts, mentre creix la demanda d'allotjament per a turistes. Són només dos exemples que estan portant l'Ajuntament a replantejar la ciutat.

El Poble Nou és un dels llocs de la ciutat on es manifesten amb major força les tensions i els conflictes, donada la composició tan diversa i complexa dels usos del territori i dels seus habitants, i per l'escassa consolidació de la seva estructura urbana i social que es troba permanentment en canvi.

El Poble Nou ha acollit en la seva jove història les tres revolucions industrials des del vapor, el ferrocarril, el gas i la siderúrgia, fins a la cultura fabril del segle passat amb les revoltes obreres, els ateneus i cooperatives populars i el progrés científic i tècnic de l'automoció, l'electrònica i l'actual reconversió industrial de la digitalització i internet en l'anomenat districte 22@.

Però si mirem el conjunt dels barris de Sant Martí hi trobarem totes les traces evolutives de la gènesi de la ciutat contemporània. Els polígons d'habitatge del Besòs, la Verneda, la Mina i la Pau expliquen el boom demogràfic de mitjan segle passat per l'arribada a la ciutat de milers d'immigrants procedents de la resta d'Espanya. Molts van crear inicialment barris de barraques com la Perona, el Somorrostro, el Camp de la Bota i molts altres a tota la ciutat, que posteriorment es desmantellarien creant barris llavors de perifèria, in-

fradotats. La dignificació de molts d'aquests barris parla de la lluita dels seus pobladors, que farien néixer un moviment veïnal organitzat que perdura. Aquests barris obrers del tardofranquisme van determinar de forma decisiva l'organització política i social, primer a la clandestinitat, que prepararia la transició cap a la recuperació de la democràcia.

La gran transformació urbana de l'època Maragall va començar a Sant Martí amb els Jocs Olímpics, i va afectar tot el litoral del Poble Nou, les Glòries, la Diagonal, la rambla Guipúscoa, la Gran Via i l'Eix Prim. Però l'acció popular es va centrar sobretot en la dotació d'equipaments escolars, sanitaris, culturals i de lleure amb la creació d'escoles, centres cívics, camps esportius... En els barris de la llavors encara perifèria barcelonina es va gestar una gran promoció cultural des de l'escola pública, com el conegut institut Joan d'Àustria, que portaria els fills de les famílies obreres a la universitat en una promoció social mai coneguda a la ciutat.

Actualment, al Poble Nou es viuen contrastos com la proliferació d'assentaments precaris arran de la darrera onada migratòria subsahariana, la instal·lació Hi-Tec del 22@, la proliferació del turisme, les noves arquitectures, etc. I les crisis es repeteixen i s'accentuen en les noves coordenades econòmiques i socials que vivim.

Els nostres barris són només una part de la Barcelona actual, però en si mateixos hi està contingut el tot que ajuda a conèixer la trajectòria de la ciutat contemporània. Vet aquí la importància d'un museu, Oliva Artés (subseu de la ciutat contemporània del MUHBA), que té la voluntat de mostrar aquest ADN de la ciutat i alhora ser laboratori urbà de la Barcelona que es transforma constantment. Sobretot ara que estem vivint una nova onada de canvis estructurals que costen de pair, i sobretot, costen de consensuar.

Salvador Clarós

Voramar

Quatre Cantons

Bogatell

Catalònia

l'Ària

La Mar Bella

Maria Espinalt

I ara, cal continuar!

Les imatges de la televisió i la premsa ens colpeixen diàriament amb el drama de les morts a la Mediterrània, les condicions de vida infrahumanes als camps de refugiats i la insensibilitat dels governs de la Unió Europea que ignoren els Drets Humans i són responsables d'un veritable genocidi.

En l'àmbit europeu tot sembla empitjorar: Hongria ha posat una segona tanca a la frontera; els postulats de l'extrema dreta estan contaminant de continguts antiimmigració els programes electorals de la resta de partits; la UE vol ignorar la repressió i la tortura que existeix a Turquia per no posar en qüestió els pactes per frenar l'entrada de refugiats, i la premsa ens alerta que la situació als camps s'ha convertit en una història d'horror. Grècia, que enguany ha retornat a Turquia 916 persones per les pressions de la UE, està reformant la llei per fer més restrictiu el sistema de petició d'asil i les ONG alerten que es preparen retorns massius a Turquia.

La ciutadania de Barcelona ens sentim impotents i en el marc de la campanya Casa Nostra, Casa Vostra hem sortit al carrer per exigir actuacions immediates que evitin el genocidi que s'està perpetrant. Des de la revista, volem compartir amb el veïnat el treball de la comunitat educativa del Poble Nou.

Els centres educatius, amb el suport de l'Escola de Cultura de Pau de la UAB, han treballat sobre com poden actuar les ciutats per acollir les persones nouvingudes.

Els CEIP sempre tracten un tema vinculat als Drets dels Infants i l'escola Voramar ha assistit al Pregó

**VOLEM ACOLLIR.
PARLEM DE PAU...**

INAUGURACIÓ EXPOSICIÓ
DE FOTOGRAFIES

6 d'ABRIL a les 19h
Casal de Barri
del Poble Nou
(Rambla Poble Nou 49)

TAULA RODONA AMB:
Pere Ortega (del Centre Delàs d'Estudis per la Pau)
Representants de la comunitat educativa de Poble Nou

de la Laia, amb el qual han fet arribar al govern de la ciutat els seus projectes i compromisos per atendre els refugiats. Aquestes mateixes propostes les han transmès a les conselleres d'educació i d'infància de Sant Martí en un acte molt participatiu a l'escola.

Els IES han estudiat com les ciutats poden actuar per acollir les persones nouvingudes. Els instituts Maria Espinalt i Rambla Prim exposaran aquest treball i les mesures que proposen en una audiència pública al Districte; l'alumnat de l'IES Besòs i de 2n cicle de Les Acàcies, juntament amb representants de tot Barcelona, ho farà a l'audiència pública de ciutat. Durant el curs 2017-2018 una comissió de joves farà el seguiment dels compromisos assumits per l'Ajuntament.

P9 Refugi va treballar conjuntament amb les escoles, els instituts i la plataforma educativa per organitzar el 30 de gener, Dia Mundial de la Pau, actes per parlar de pau i de voluntat d'acollir.

És un orgull de barri veure l'entusiasme i la qualitat de la participació. No cal anomenar centres concrets perquè tots van treballar in-

tensament, però destaquem l'esforç dels claustres per fer arribar als seus alumnes uns valors que hem de fer nostres i saber transmetre al jovent que creix.

Un consell de petits al qual ens van convidar i en què representants de l'alumnat de P5 fins a 6è preguntaven què podien fer pels refugiats i prenen nota del que els explicàvem per transmetre-ho als companys de classe; un institut que va demanar la presència de persones refugiades per tenir-hi un contacte directe; el centre que ja fa anys que treballa el dia de la pau i enguany hi ha afegit el suport a la campanya, i una escola que va tenir la iniciativa de sortir junts del barri i anar a la manifestació acompanyant l'alumnat que hi assistiria...

Tots i cadascun dels centres van fer actes molt participatius, van penjar les banderoles i van llegir el manifest de Casa Nostra, Casa Vostra.

El missatge de les escoles ha volgut anar més enllà del suport als refugiats dels camps i ha posat l'èmfasi en totes aquelles persones que ja tenim entre nosaltres; moltes d'elles "sense papers" que estan sotmeses a les dificultats d'obrir-se camí i a la por d'una detenció policial que els porti al CIE i els retorni al seu país. Tots i totes necessiten ser acollits.

Volem ressaltar la implicació de les AMPA i les AFA que en tot moment han donat suport a aquesta iniciativa. El treball conjunt de la comunitat educativa aconsegueix grans resultats. Aquesta és la perspectiva de futur que genera esperança.

Montse Milà

Espais de dones, espais de lluita i solidaritat

El 8 de març passat, arreu del món, es va commemorar el Dia Internacional de la Dona Treballadora, en memòria de les 146 treballadores tèxtils que van morir el 1908 en un gran incendi -segurament provocat per l'empresari- que va destruir la fàbrica de Nova York on treballaven i on romanien tancades com a protesta. L'acció coincidia amb tot un seguit de mobilitzacions a altres fàbriques tèxtils. Van morir per millorar les condicions de vida i de treball d'elles i de les seves famílies.

Les dones, al llarg de la història, s'han mobilitzat en tots els fronts, a les fàbriques i a la ciutat, i també s'han organitzat de moltes formes i a través de molts espais de socialització arrelats en els barris, com ara els safarejos, els petits comerços d'aprovisionament, els mercats... Durant la postguerra espanyola, també ho van fer davant de les presons. Espais de dones, espais de solidaritat.

Hi ha en la història (encara que no estigui explicada) molts moments en què les dones han protagonitzat moviments de lluita i de resistència. Mencionem-ne alguns.

El juliol del 1909, les jornades de vaga i de mobilitzacions que desencadenen la denominada Setmana Tràgica de Barcelona van ser protagonitzades sobretot per dones, que protestaven per l'enviament al Marroc dels seus marits, pares o germans, encarregats de mantenir la família.

També la vaga del 1913, impulsada majoritàriament per les dones a través del Sindicat "La Constància" (format l'octubre de 1912 al barri del Clot), denunciant l'incompliment de la llei que regulava els salaris i la jornada de treball setmanal de les dones i els infants.

O la vaga dels 15 duros a Mataró el març de 1946, en un escenari sense llibertats democràtiques, que va paraitzar tot el sector fabril de la ciutat a través d'una comissió negociadora formada íntegrament per dones. Vaig poder entrevistar una d'aquestes treballadores que deia: "quan va venir la Guàrdia Civil i van voler detenir una companya, no érem dones, érem feres. I ells van haver de marxar". Aquesta vaga va ser un detonant i les mobilitzacions per la millora de les condicions de treball i de vida es van estendre a altres ciutats com Sabadell, Terrassa, l'Hospitalet de Llobregat, Palamós i Barcelona.

Entre 1946 i 1947 el detonant que va iniciar un altre període de conflictivitat va venir provocat per la carestia de la vida i per un nou model de cartilla de racionament. En aquest cas, les dones van constituir-se en comitès de vaga. Va ser anomenada la vaga de les "aceiteras" que consistia a penjar el setrill i la paella a les finestres i els balcons per demostrar que no hi havia amb què omplir-los. Aquesta vaga va tenir molt ressò a la Barceloneta, al Poble-sec i a Gràcia.

Els comitès de vaga que van constituir van impedir que es compressin altres productes substitutius de l'oli. Aquesta forma de resistència va arribar fins als anys 50.

El 1956 les vagues laborals s'estenen a altres sectors com la metal·lúrgia (la Maquinista, Enasa, Hispano Olivetti, Lámparas Z). A excepció de Lámparas Z, molt feminitzada, a la resta la presència femenina era minoritària. Però a pesar de la poca presència femenina, les dones van tenir un paper important a les vagues d'aquests sectors, tant en la participació en les protestes com en la formació de comissions negociadores.

Entre 1970 i 1976 les activitats de les dones es concentren en el sector serveis, molt feminitzat, i la conflictivitat laboral s'estén per tot Catalunya i afecta tots els sectors productius, principalment el tèxtil. Fet que provoca l'acomiadament d'un gran nombre de dones treballadores, sobretot del sector de la confecció.

Fins que no van arribar les llibertats democràtiques, la seva lluita a la fàbrica i als carrers va estar marcada pel risc afegit de la clandestinitat, extensible també als homes. A més, moltes dones havien d'amagar a la pròpia família la seva militància o el seu compromís sociopolític i sindical.

Estrella Pineda

El moviment "maker" artesanía, tradició, noves tecnologies i indústria 4.0

El moviment 'maker' no para de créixer i sembla que ha arribat per quedar-se. Els 'makers' (o productors, en català) són coneguts com els artesans del segle XXI. Creen objectes manualment, però utilitzant les noves tecnologies, com la impressió 3D, la robòtica o el tall làser.

"Un 'maker' és l'artesà de tota la vida, un productor que millora el seu sistema de treball amb la tecnologia, sense abandonar la producció artesanal", defineix Albert Martínez, responsable de màrqueting i comunicació de la plataforma Poblenou Urban District, una associació privada sense ànim de lucre que fomenta l'art i la creativitat. "El moviment 'maker' genera una producció col·laborativa i economia circular, intentant fer una producció més local", afegeix.

De fet, una de les característiques del moviment és la producció de proximitat quilòmetre zero. "Si vull construir una cadira utilitzo fusta del barri; si necessito un pintor, en busco un que visqui al Poblenou. El barri se'n beneficia socialment i laboralment perquè es creen llocs de treball", afirma Martínez. D'altra banda, la cultura 'maker' impulsa un nou sistema de consum sostenible que promou l'economia circular, que un producte no esdevingui un residu sinó que "pugui tornar al nivell de fabricació de producció".

'Maker' o productor

El concepte 'maker' va néixer l'any 2005 de la mà de la revista nord-americana MAKE, que va catalitzar una

comunitat de seguidors del moviment DIY ('Do it yourself', Fes-ho tu mateix) influenciat per les noves tecnologies. A Catalunya, aquest concepte no va començar a arrelar-hi fins als últims tres o quatre anys, tot i que Martínez afirma que "nosaltres ja ho teníem al barri des de fa temps". De fet, l'estudi Medio Design fa anys que és al Poblenou. La seva cofundadora, María Teresa León, explica que són "els primers 'makers' de Barcelona, encara que fa 15 anys ningú parlava de cap moviment. Sempre ens ha costat molt explicar el que fem perquè som arquitectes que fabriquem objectes i elements amb qualitat d'edifici".

La filosofia 'maker'

El restaurant Leka és un exemple de la filosofia 'maker'. Era un restaurant de tota la vida, obert el 1984, però quan els germans Ivan i Ernest Enríquez van heretar-lo dels pares, van decidir fer-hi un canvi radical, aplicant-hi la filosofia del moviment 'maker'.

Per aquest motiu, van encarregar a la Fab Lab Bcn, que forma part de l'Institut Avançat d'Arquitectura de Catalunya (IAAC), que els fabriqués el mobiliari i a l'escola de disseny BAU, el vestuari dels cambrers i cuiners. Per això, Martínez afirma que "és un restaurant totalment dissenyat de manera local al barri; tot ha estat dissenyat, produït i gestionat des del Poblenou". D'altra banda, els joves visionaris van decidir que el restaurant fos 'open source': "Tot el que veus està dissenyat en obert; qui va al restaurant pot descarregar-se els dissenys amb un

codi QR", i les receptes es poden aconseguir a la pàgina web del restaurant.

Martínez creu que la proliferació dels makers ha estat deguda, entre altres coses, a la crisi econòmica, que ha fet que "cada vegada hi hagi més espais de cocreació i producció compartits".

AttA33 és un dels espais de 'coworking' (o cotreball) 'maker' més grans de Barcelona, que va obrir les portes fa tres anys com a centre de col·laboració, producció i investigació que economitza i fa més accessible la producció. La responsable d'AttA33, Ariadna Scaparone, explica que en l'actualitat la comunitat agrupa unes 20 persones que comparteixen el mateix espai amb màquines i eines que poden utilitzar per a realitzar les seves creacions, com impressores 3D, màquines de tall i de gravat làser i fresadores de control numèric.

El barri

En un futur el barri del Poblenou podria convertir-se en l'epicentre 'maker' de Barcelona perquè com a zona postindustrial té molts espais buits que artesans i artistes han anat ocupant. "Quan 'Poblenou Urban District' es va crear el 2012 ningú s'imaginava que el que en un inici van començar sent quatre, arribés a tenir 150 associats", comenta Martínez, però tot i així el barri "només pot ser un referent si té darrere polítiques de suport i impuls que ajudin els joves emprenedors a disposar de centres de creació".

Núria Falcó Romagosa

Els reis del cuir, Extractos Tánicos del Poblenou

El oro rojo

L'existència de l'arbre del *quebracho colorado*, originari d'Amèrica del Sud, de fusta molt dura i escorça rica en tanins, conegut popularment com el *oro rojo*, fou descoberta a mitjan segle XIX pels adobers francesos, que el difongueren entre les adoberies d'Alemanya, Anglaterra i Itàlia. L'espanyol Carlos Casado de Alisal va contribuir a l'expansió del seu ús emigrant a la ciutat argentina de Rosario. Tres dècades després va adquirir 3.000 lligües a la regió del Chaco paraguaià per dedicar-se a l'explotació de

l'arbre del *quebracho*. Legalitzà aleshores la Compañía de Tierras Hispano-Paraguaya Limitada per a les exportacions a Europa i fundà a la costa del riu Paraguai, diversos ports, entre els que destaca Puerto Casado, que fou el centre on milers de vaixells carregaren la fusta i el tanins del *quebracho* paraguaià i el traslladaren a Europa. Per això, a principis del segle XX, el seu gendre Pedro Pablo de Corral i Tomé, tercer vescomte d'Oña, decidí fundar a Barcelona, l'any 1909, juntament amb els seus

germans Fernando i Carlos, la Fàbrica de Extractos Curtientes. Des del seu origen, aquesta fàbrica instal·lada al Poblenou es dedicà a importar la fusta i l'extracte tànic dels *quebrachales* de la zona *chaqueña* paraguaiana per a l'elaboració de soles de sabates destinades a les botes dels exèrcits i a calçat civil.

SA de Extractos Tánicos

La fàbrica del Poblenou ocupava tres illes entre els carrers Perelló –abans Fivaller–, Carril, Vidal i Valenciano, així com el passeig Calvell, mentre que el despatx s'establí al carrer Roger de Llúria, 9, en ple centre de la ciutat. El 1916, l'empresa va passar a dir-se SA de Extractos Tánicos. La producció d'aquesta empresa vorejava els cinc milions de quilos anuals que servien per a l'adob de la pell i els seus derivats.

Després de la Primera Guerra Mundial, l'arbre del *quebracho* va recuperar a poc a poc la seva expansió comercial; així, el febrer de 1923 es va organitzar una assemblea general celebrada per la Unió de Propietaris i Industrials del Poblenou, en la qual es va acordar projectar la instal·lació d'una central elèctrica per satisfer l'increment de la demanda d'energia per a les indústries establertes al Poblenou. El elegits foren Juan Girona Vilanova, Ramón Castells Estrada, Manuel Saladrigas Freixa, i el propi Carlos de Corral i Tomé.

Els efectes d'aquest creixement es poden verificar a partir dels plànols

d'ampliació de la fàbrica signats l'any 1929 per Felipe Rajadel.

Els Durall

Les relacions comercials entre Puerto Casado i el Poblenou foren reforçades per Antònia Pujol Mateu, que decidí invertir la seva fortuna personal en l'adquisició de tres velers que foren utilitzats per importar el *quebracho chaqueño* i els cuirs dels animals del Rio de la Plata per a la seva fàbrica Durall, Pujol y Cia., situada també al Poblenou, que Antònia havia registrat amb el seu marit, el metge José Durall Llobet. Aquesta parella fou batejada amb l'apel·latiu de *los reyes del cuero*, en especial durant l'Exposició Internacional organitzada a Barcelona l'any 1929 on l'empresa SA de Extractos Tánicos fou valorada com la més important de la ciutat comtal. Anys abans, el fill de la parella, José Durall Pujol, s'havia establert a Buenos Aires per garantir l'exportació del *quebracho* paraguaià a Barcelona.

El 18 de febrer de 1937, en plena Guerra Civil, l'empresa declarà a la companyia asseguradora Sun Insurance que la xemeneia havia caigut i que la fàbrica estava totalment paralitzada,

dedicant-se només a l'emmagatzematge de les mercaderies de la seva indústria. Poc després fou col·lectivitzada i paralitzada a efectes de producció.

L'empresa gestada pels germans de Corral i Tomé al Poblenou –gràcies a la unió familiar amb els Casado-Sastre establerts a l'Argentina i Paraguai–, va entrar en decadència econòmica de la qual solament es va recuperar de la mà de la família Durall-Pujol. A partir de l'any 1939, acabada la Guerra Civil espanyola, José Durall Pujol assumí la direcció de Durall Pujol y Cia., així com la de SA de Extractos Tánicos.

A la dècada de 1960 l'antiga fàbrica del Poblenou optà per incorporar l'extracte de regalèssia, molt utilitzat a nivell sanitari. La regalèssia substituï completament l'extracte tànic del *quebracho* elaborat al Poblenou.

Finalment l'any 2005 l'edifici de la fàbrica va ser enderrocat per la propietat, la família Durall, un dissabte del mes de març de 2005, a pesar de les promeses que havia fet l'Administració per conservar-lo.

Gabriela Dalla-Corte Caballero

Arxiu Històric del Poblenou

cal **Vegànic**

La primera botiga del Poblenou d'alimentació vegana!

Productes sense gluten
Plats preparats per emportar
Consulta Dietista-Nutricionista

 cal Veganic | c/Llull, 141 bis (amb c/Roc Boronat) | calveganic@calveganic.com

Enric Pubill

El mes de març passat ens va deixar a l'edat de 86 anys l'amic i veí del Poblenou Enric Pubill Arnó (1930). Persona entranyable, lluitador incansable fins al darrer moment i símbol del compromís personal per la recuperació de les llibertats durant la dictadura. El 1947 s'integrà al moviment escolta en el qual va entrar en contacte amb les JSUC on inicià la militància que el portaria a ingressar al PSUC, una militància que no abandonaria mai. El 1949 va ser detingut pel seu activisme polític i va ser jutjat i condemnat en consell de guerra.

Va complir 10 anys de presó entre la Model i el penal de Burgos. L'Enric no va desistir mai en la seva entrega a l'activisme al barri i a l'Associació Catalana d'Expresos Polítics, entitat que ha presidit fins al moment de la seva mort. En els darrers anys Pubill es va lliurar en cos i ànima a la memòria dels represaliats de la dictadura franquista. Un interessant compendi d'aquesta memòria és *Notícia de la negra nit, vides i veus a les presons franquistes (1939-1959)*, editat per l'Associació Catalana d'Expresos Polítics (2001), en què es recull el seu testimoni i el d'altres militants poblenovins com Joan Garcia Tristany, Antoni Parrón i Lola González. Redacció

L'augment del preu dels lloguers, l'epidèmia prohibitiva del Poblenou

Els preus dels lloguers a Barcelona i, per tant, també al Poblenou, han patit un increment de més del 15% el darrer any. Segur que tots tenim amics i coneguts que estan patint aquesta situació i cerquen pis, proven de no marxar del Poblenou, o bé ja ho han hagut de fer. I és que el barri viu una problemàtica que comença a afermar-se: l'augment sistemàtic dels preus dels lloguers està fent fora el veïnat, i és una conseqüència de la tan anomenada gentrificació.

El Poblenou s'ha convertit en un pol important per a la ciutat de Barcelona, tant culturalment com del tercer sector. Malgrat que moltes empreses novvingudes han volgut integrar-se al barri, participant del nostre tarannà, d'altres desconeixen el passat i el present poblenoví. Tot plegat està fent que el barri canviï i

que conflueixin variables no sempre positives: noves empreses, nous perfils industrials, massificació turística, Airbnb, etc. El sector immobiliari també té un gran negoci i, juntament amb l'escassa oferta d'habitatges, ha fet que els preus s'hagin encarat. Els afectats: els veïns, que intenten mantenir-se al barri que consideren la seva llar.

Dins del col·lectiu d'afectats que encara no marxen hi ha el Carlos Esquivel i la Patricia Castro, un matrimoni que viu al barri des de fa cinc anys, al carrer Espronceda. En aquest temps ha nascut la seva filla Violeta, que ara fa p4. Els propietaris del pis on viuen els han pujat el lloguer: "ens l'han pujat de 700 a 850€, però, com que segueix per sota del que hi ha al mercat, encara aguantem. Ho hem estat valorant i, de moment, ens

quedem on vivim", assegura la Patricia.

Incertesa davant el venciment dels contractes de lloguer

En aquests moments al Poblenou hi ha un gruix important d'inquilins que van signar fa tres anys un contracte de lloguer que ara venç i han de valorar si podran assumir els nous lloguers que els proposen els propietaris. És el cas de la Naroa Gómez, que viu al Poblenou des

de fa 12 anys, ara al carrer Doctor Trueba amb Ciutat de Granada. "En aquests moments estic intentant no marxar. Vam llogar el pis fa tres anys, quan va canviar la llei d'arrendaments i els contractes passaven a ser de tres anys. Com que ara feiem els tres anys, començàvem a ensumar-nos que alguna cosa passaria i en parlar amb el propietari ens va dir que ens l'apujava un 20%, de 750€ a 900€, i això no ho podem pagar. Ja mirem a Sants", reconeix. La Naroa explica que comparteix aquesta situació amb molts coneguts, a qui se'ls acaba el contracte de lloguer o ja busquen amb temps de marge dins del barri. "Ens trobem en una dicotomia entre l'amor pel barri, que per a mi és molt important i prioritari, i l'altra, que és la necessitat

de vida, de poder aspirar a un lloc digne on viure. Ara ens trobem en el moment decisiu de viure en el barri que t'estimes i que és la teva llar o trobar un habitatge que t'agradi, que tingui llum, o que tingui mínimes condicions", diu.

L'estima pel Poblenou, un vincle prioritari

És l'estima pel Poblenou el que manté els veïns. "És una pena que estigui passant això al Poblenou. Al final es convertirà en una mena de Venècia on hi ha molts turistes i la gent local ha de marxar. Serà un lloc turístic, de gent que tindrà el pis aquí per estiuar o per passejar", afegeix la Pepi Salas, natural de Xile. Actualment també es troba cercant un pis a un preu assequible per mudar-s'hi amb el seu marit i el seu fill, el Samuel. Afegeix: "No vull marxar del Poblenou. Per mi és una cosa sentimental. Des que vaig arribar hi visc i tinc aquí tota la meua xarxa d'amistats. Sé on es compra millor, i tenim la família a prop", diu. "Per què vol venir la gent al Poblenou?", pregunta la Naroa, alhora

que dona la resposta: "Perquè és com un poble, i això ho fa la gent. Aquest ambient, la forma de relacionar-se, el creen els veïns. Hi ha aquesta doble vessant: els veïns han de marxar del lloc on tenen les seves arrels i on han creat la seva xarxa mentre els barris es queden orfes d'aquest teixit que, en realitat, és el que tothom busca. És una mica estúpid tot plegat", reconeix tristament.

No tothom aconsegueix quedar-s'hi, però el vincle continua

La Marta Moya, poblenovina, no va tenir la sort de trobar un pis assequible i viu des del juny de l'any passat a Sant Andreu. "Vam estar gairebé tot el curs escolar cercant. Teníem la necessitat de buscar un pis millor, ja que comptàvem amb dos sous. Al Poblenou vivíem en un cinquè sense ascensor, amb dues habitacions sense finestra, en un pis molt fred a l'hivern i molt calorós a l'estiu... així que ens vam posar a buscar pel barri. Tot el que veïem tenia preus desorbitats, de menys de 800€ quasi impossible. Finalment ens va sorgir l'oportunitat d'aquest pis: un tercer amb ascensor, tres habitacions, un balcó força gran... i paguem 660!", afirma. "A més, jo ja feia uns mesos que havia fet el procés d'acceptar que potser el pis que buscàvem no podríem trobar-lo al Poblenou. I a Sant Andreu coneixem gent del món associatiu, la zona està bé... No pintava malament el canvi", reconeix.

Però el Poblenou crea un arrelament i la Marta hi continua vinculada: "Hi tinc la família i els amics, i de sempre he estat una persona implicada al barri (esplai Movi, la JOC...). Però trobo a faltar la facilitat de quedar per prendre alguna cosa, de baixar al bar i trobar algú, cosa que ara no ho puc fer i m'he d'organitzar". Tot i així, segueix a la Cooperativa de consum La Unió, ja que

diu: "és un projecte que m'estimo i en què crec. Però això implica venir de Sant Andreu a buscar la cistella de verdura ecològica cada dos dijous al vespre. No sé si podré fer-ho sempre", conclou.

Índex de preus de lloguer: la solució que esperen els veïns

Tots els veïns entrevistats consideren l'increment dels preus dels lloguers indignant. "Ha sigut molt dur viure-ho en primera persona. Treu llibertat als veïns i veïnes per decidir si volen viure o no al barri, i fa que s'hagin de replantejar el seu projecte de vida en una cosa tan central com és l'habitatge", assegura la Marta. No ho consideren només una qüestió econòmica sinó de qualitat de vida. "Per mi qualitat de vida significa moltes coses: ho és tenir un pis en condicions, però també ho és poder baixar tranquil·lament al carrer, passar per la bodega de sempre o pels comerços de tota la vida, anar al taller de bicis i fer petar la xerrada, o participar a la Flor de Maig amb la resta de veïns", opina la Naroa.

L'esperança està en la iniciativa de l'índex de preus de lloguer, una pràctica ja estesa en altres ciutats europees. D'aquesta forma es regularia què es considera prohibitiu i s'estipularia un preu màxim segons l'antiguitat de la finca o els metres quadrats de l'immoble, entre altres factors. "Com a mesura pot ser molt efectiva, però ha de ser ràpid perquè hi ha famílies que fa temps que pateixen", diu la Naroa. I coincideix amb les declaracions que feia l'Ada Colau: s'ha d'abordar des de la fiscalitat, amb incentius als llogaters que posin preus assequibles, i penalitzant-los en cas contrari. "Hi ha d'haver maneres de regular-ho, però s'ha de ser valent i veure el problema que hi ha aquí ara", conclou.

Ens quedem amb una reflexió que feia l'Ada Colau a l'entrevista: "Una ciutat que expulsa els nostres joves és una ciutat que no té futur", amb l'esperança que l'índex de preus de lloguer s'apliqui i, tant de bo ben aviat, puguem dir que el jovent pot accedir a un habitatge digne al barri que s'estima.

Patricia Pujante

Nascuda al Poblenou, l'artista Isabel Bacardit ha dedicat tota la vida a la pintura. Després de viatjar i exposar arreu del món, el mes de març passat va inaugurar la seva primera exposició individual al Poblenou. Anomenada "*Sembradores d'alegria*", és un homenatge a les mares. Especialment a la seva, la poblenovina Agustina Bacardit, de qui pren el cognom per signar.

Com va entrar al món de l'art?

Al món de l'art hi entro de gran, però pintar, que inicialment per mi no tenia res a veure amb el món de l'art, ho he fet tota la vida. Des de ben petita. He estat d'aquelles persones que passen tota l'estona possible pintant. Especialment en aquells temps en què tot era més dur, per mi era una manera de marxar del món. I això segueix sent així. Vaig començar aquí al Poblenou, a l'escola del senyor Miquel Simó, que em va ajudar molt. Em deia que havia de continuar i em va engrescar a anar a la Llotja.

I ara, com es descriuria?

Com a pintora. He fet escultura, sobretot amb cartró pedra i color; he fet gravat, dibuixos, performances i fins i tot d'actriu. Em puc dir artista bastant àmpliament, però la pintura és la meua passió.

I ara què és per vostè la pintura, passió o ofici?

Si pintes per guanyar-te la vida, dedica't a una altra cosa. Personalment quan pinto el que menys penso és que allò ho he de vendre. Quan pinto me'n vaig del món i no penso en la matèria dels diners. Això em passa quan deixo el pinzell. Evidentment necessito una economia, però des de jove vaig decidir ser pintora i, per tant, vaig escollir una vida austera i molt recicladora. El meu consum principal és la pintura, que és cara. Pago el 21% d'IVA com si fos un luxe, quan és material de feina.

En aquesta exposició (*Sembradores d'alegria*) he venut tres peces. Estic contentíssima, però més que pels diners, pel moment en què una persona et diu que vol el quadre. L'emoció que et dona que algú vibri amb allò que tu has fet, és un preu impagable. Va haver-hi un ambient tan humà que vaig engreixar-me molt d'alegria, gairebé no em corda la jaqueta (*riu*).

Defensa que el seu art no és intel·lectual.

És més aviat volat; no té ment. No penso quan pinto. De vegades començo la tela i no sé cap on anirà. Van passant coses. I és aquest diàleg atzarós, també condicionat per la pròpia feina, el que m'apassiona. No en dic intel·lectual perquè no és conceptual. No hi ha tot un

Isabel Bacardit

text darrere. És més aviat intuïtiu, passional.

I en tota peça hi ha colors.

Sempre m'han agradat molt, em considero més colorista que dibuixant. Tot i que ara faig molta figuració, vaig tenir una època més abstracta i d'altres amb colors terra. Són molts anys de treball. I ara hi ha el moment del descobriment absolut del color. La manera de combinar els acrílics normals fan que petin d'una manera tan forta que semblen fluor. Estic molt apassionada amb el que estic fent. És un moment on tot el que he fet fins ara s'està ajuntant.

Com sorgeix l'interès per la cosmologia i mitologia que plasma als seus quadres?

Se'm va anar despertant. Sempre he viscut molt a la terra. Als 19 anys inauguro la meua primera masia. Cercar la natura fa trobar-te amb els elements. A l'aigua li dones un gran valor quan no n'hi ha de corrent, el foc a la nit t'escafa i pots cuinar. Quan plou l'hort es rega sol. I el vent neteja la nuvolada que no et dona bona llum per pintar. I evidentment la terra, que és el bé màxim; la nostra mare.

A banda, va viatjar a l'Amèrica del Sud, on va entrar en contacte amb les cultures i creences indígenes.

Els meus viatges allà em fan trobar l'arrel, l'essència. Els indígenes, que són éssers molt connectats, de seguida parlen dels elements i com els hem de respectar i cuidar. Ells tenen clar que un riu mai s'ha d'embrutar i una terra no es pot asfaltar. Per això jo canto que "amb les faldilles al vent, aixecarem el ciment". És una manera de dir que cal aturar tanta massificació perquè al final no quedarà ni un pam de terra. Això em va tocar molt i em va portar, arran de ser a Mèxic, a entrar en la cosmologia maia. Aquest

contacte et fa diferent, tornes a Europa amb altres visions.

Sembradores d'alegria ha estat la seva primera exposició individual al Poblenou. Què volia transmetre?

Ho diu molt clar el títol, sembrar alegria. Considero que el cosmos no ens demana res més. Si parlem de contaminació, la més gran és la nostra negativitat. Fa temps que tinc clar que sembrar alegria és la meua màxima; que a la gent amb els quadres se'ls despertin les ganes de viure.

Aquesta exposició està dedicada "a la mare" i englobada al cartell de "Poblenou és dona". La figura femenina ha estat recurrent en el seu art?

Sí, la dona com a ésser de la feminitat. Sé que també hi ha homes femenins, però darrerament em surt molt pintar dones i ho deixo fluir. La dona és la mare, la creadora de la vida. És la cuidadora, la curadora, la bruixa. Té un paper molt important que se li ha menyspreat molt i que reivindico. Hi ha un seguit de coses que mentre les fa una dona no són importants, però si les fa un home ja agafen aire de professió.

L'àmbit de la pintura també és masculista?

El món de l'art és masculí i misogin. Poques dones han estat reconegudes com a pintores i això que les dones sempre hem pintat. Vam tenir una època que

ni tan sols podíem fer-ho; o pintàvem floretes sense poder posar el nostre nom als quadres. Per això el Prado està ple d'anònims, són tot dones.

Així, la seva obra és part de la lluita feminista?

Esclar, perquè és part de la vida. No puc separar una cosa de l'altra. A més, com a dona pintora, m'he trobat moltes coses del món patriarcal. "La nena pinta" (*fa veu de burla*). Saps quantes vegades m'han preguntat si encara pinto? És tan seriós ser pintor com ser pintora.

el nostre espai, res està normalitzat. A banda, també reivindico que la dona sigui més femenina.

A què es refereix?

Les dones ens hem masculinitzat. Anem al mateix ritme que els homes, sempre amb pantalons, per anar més ràpid. Quan vaig tornar de Mèxic, al veure les dones amb aquells vestits i amb una gran fortalesa –elles ho porten tot, Mèxic és molt matriarcal–, vaig fer una transformació. Vaig començar a proclamar "Amb les faldilles al vent, nenes".

Però quan vius amb un company pintor i algú entra a casa, sembla que tot hagi de ser seu. Has d'anar dient que allò és teu; has de defensar-te constantment. No sóc d'anar tot el dia amb el puny alçat i cridant, però reivindico que la dona encara no està al lloc que es mereix ni de bon tros. Aquí estem matant les dones. Mentre això passi i haguem de defensar

Cal fer una societat femenina que respecti el segle femení. Per mi hi ha també aquest feminisme, de cara a la pròpia dona. "Ei, fortes, però no dures". Que no és el mateix. Si ens comportem igual de competitives que ells, no hi ha cap canvi.

Marina Riera Rodoreda

Le Kiné

Fisioteràpia Rehabilitació

TALLER D'ESQUENA SANA
CLASSES DE PILATES

JUBILATS I ESTUDIANTS

25€

T +34 647 689 525
Passeig Taulat 202, Barcelona
www.lekinebarcelona.com | contacto@lekinebarcelona.com

dos6dos
PINTURES

La botiga de pintures del Poble Nou

Carrer Llull, 262 T.932 66 324

Horari Dilluns – Divendres 8:00-13:30/16:00-19:30
Dissabtes 9:00 – 13:00

El dissabte 27 de maig se celebrarà la 2ª fira del Mar a l'Avinguda Bogatell entre el carrer Àlaba i Arquitecte Sert. Horari de 10:00 a 21:00 hores. L'esdeveniment està impulsat per l'Associació de Comerciants de la Vila Olímpica, i és ja el seu segon any, i amb expectatives de continuar repetint-lo per la bona acollida dels veïns i així poder aconseguir "fer més barri". La Fira reuneix de nou la majoria de comerciants de la Vila Olímpica amb el propòsit que els veïns participin en una jornada de festa i siguin coneixedors de les empreses, botigues, establiments –roba, bijuteria, perruqueries, restaurants...– que estan donant servei al barri des de fa molts anys. Durant tot el dia hi haurà activitats per als més petits, música, desfilades... moltes més coses, que ens faran gaudir de la jornada. Estarem encantats d'acollir a tothom que decideixi apropar-se a passejar per la Fira. Gaudirem d'un dia genial. Us hi esperem!

Receptes del món

Pastel de choclo

Ingredientes

Para el pino (relleno) de carne:
3 cucharadas de aceite
1 cebolla grande picada fina
1 cucharada de pimentón
500 gr. de carne picada o fina
1 cucharadita de orégano
Sal y pimienta
Media taza de caldo de verduras
4 alitas de pollo
8 aceitunas deshuesadas
2 huevos duros en cuartos

Para la pasta de choclo:
2 cucharadas de mantequilla
6 – 8 tazas de granos de choclo crudo (fresco o congelado). En España: maíz
Sal y pimienta
1/4 taza de leche
Media cucharada de albahaca picada
1 cucharada de azúcar

Preparación

1. En una sartén, calentar el aceite a fuego medio. Agregar la cebolla picada y cocinar 10-12 minutos sin dorarla.
2. Añadir entonces el pimentón y cocinar durante un minuto, aproximadamente. Añadir la carne y mezclar bien. Cocinarlo a fuego medio durante unos 10 minutos, hasta dorar ligeramente la carne. Sazonar con orégano, sal y pimienta. Agregar el caldo de verduras y cocinar 5 minutos, hasta que la carne esté blanda.
3. Al mismo tiempo, en otra sartén, a fuego medio, cocinar las alitas de pollo durante unos 5-8 minutos o hasta que estén bien doradas y hechas. Sazonarlas con sal y pimienta y retirarlas del fuego.
4. Distribuir el pino (relleno) de carne y las alitas de pollo en 4 recipientes individuales (pueden ser de barro o no). Sazonar con sal y pimienta. Colocar en cada recipiente 2 aceitunas y medio huevo duro cortado en mitades. Reservar mientras se prepara la pasta de choclo.
5. Preparar la pasta de choclo. En una olla calentar la mantequilla a fuego medio. Agregar el choclo y cocinar removiendo, para que no se pegue. Agregar poco a poco la leche para obtener una mezcla suave. Cocinar sin dejar de remover durante unos 10 minutos, hasta que el choclo esté cocido. Sazonar con sal y pimienta. Añadir la albahaca y remover.
6. Rellenar los recipientes antes reservados con la mezcla del choclo y espolvorear el azúcar. Calentar en el horno a una temperatura media hasta que se doren. Servir caliente.

L'Olga Salas (Pepi, per als amics, que és el sobrenom que li va posar la família) viu al Poblenou des de fa set anys. És xilena, de Melipilla, una ciutat que es troba a una hora aproximadament de Santiago de Xile. Va estudiar pedagogia en educació al parvulari, que aquí seria mestra d'educació infantil. Va venir al Poblenou bàsicament per amor i per poder ser mestra.

La meva història

Yo vine a Barcelona por amor, aunque siendo más joven siempre pensé en conocer otros países o incluso vivir fuera de Chile. Nunca me había llamado la atención España y ya llevo siete años en el Poblenou.

Con Manel nos conocimos a través de las redes sociales. Él estuvo viajando dos años a Chile, tiempo en que nos dedicamos a recorrer y conocer el país. Pero el tercer

año decidimos casarnos allí y venir a vivir aquí cuando yo terminé mis estudios, siete meses después. Quisimos venir a Barcelona porque pensábamos que tendríamos mejores oportunidades, pero justo en ese tiempo llegó la crisis económica a España, y los sueños y metas muchas veces son difíciles de alcanzar.

A mi llegada tuve que matricularme para estudiar catalán y, mientras homologaba el título de mi carrera (trámite que puede tardar hasta dos años), aproveché para hacer un curso de monitora de lleure. Todavía no tengo trabajo como maestra, pero sí he tenido oportunidades laborales como monitora.

Actualmente tenemos un hijo de dos años y medio, Samuel. En parte gracias a él he encontrado el gusto por la cocina, cosa que aún no había descubierto. Siempre me ha gustado preparar dulces y postres, pero me daba cierto respeto preparar

cosas más elaboradas o recetas típicas de mi país pero, con el paso del tiempo, se extrañan los sabores chilenos.

Nos gusta vivir en Poblenou porque la familia de Manel vive aquí y Samuel puede ir a ver a sus abuelos y disfrutar de ellos siempre. Además, es el mejor barrio de Barcelona, como dice Manel, y yo también pienso lo mismo. Tenemos la Rambla, la playa y el centro de Barcelona cerca. Lo único negativo es que los alquileres cada día son más caros y tienes menos opciones de encontrar vivienda aquí.

La Pepi ens ofereix una recepta d'allò més bona, un pastís de choclo (blat de moro), farcit de carn, típic de Xile. Per llepar-se'n els dits!

Patricia Pujante

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Dagoll Dagom al Poblenou

Flor de Nit, de Dagoll Dagom, va ser l'obra escollida a inici de temporada per ser la superproducció de la temporada teatral del Centre Moral i Cultural del Poblenou. I dic superproducció perquè va posar en actiu gairebé un centenar de persones. Un públic entregat i receptiu en va gaudir en les vuit representacions del musical que explica la vida d'una dona de cabaret dins d'un triangle amorós que la portarà a extrems que mai s'havia imaginat. L'escenografia i l'ambientació fantàstica van contextualitzar els anys previs a la Guerra Civil. Unes veus majestuoses i unes interpretacions genials van fer vibrar els espectadors, que se'ls escapava la mirada a les cuixes del "cor" del cabaret. Hem de destacar les ganes i predisposició dels actors no protagonistes, que van haver de canviar de rol durant el transcurs de l'obra; de treballador a burgès de cabaret passant per ballador de sevillanes. En definitiva, es va passar una bona estona i gens feixuga tot i la durada de l'espectacle. Felicitacions a les directores i participants!

Aleix Bonet Ragel

ConnectHort

Hola a todos. Llega la primavera y el espacio de ConnectHort está espectacular. Rebosa de colores de todas las flores que hemos ido plantando a lo largo de estos 4 años y bien puntuales se abren desplegando su belleza y dando el néctar a un montón de abejitas, abejorros y bichitos varios que nos visitan contentos. Hemos de destacar como actividades de este mes, los talleres de nuestro experto en permacultura, Oriol Ferrando, que nos está enseñando un montón de cosas y que en el último taller nos enseñó a hacer una espiral de hierbas aromáticas que luce en medio del huerto preciosa. Habrán más talleres, como el de instalación de riego automático. Sigue nuestro Facebook para estar al día de todo. Y otro evento que nos llena de alegría recibir es la fiesta de SUN SUN LOVE que celebra el equinoccio de primavera. ConnectHort se llenó de música, talleres, clases de yoga, comida casera y muchos amigos. Parte de la recaudación recogida ha vuelto a parar a la ONG SOLIDARIOS SIN FRONTERAS, única ONG española que está ayudando a los habitantes de Yemen en una masacre silenciada totalmente por los medios y que es el mayor desastre humanitario mundial ahora mismo (mucho peor que

Siria). Os invitamos a visitar su web y a aportar un granito de arena para que puedan tener algo de comer. Os aseguramos que hasta el último céntimo será utilizado para la ayuda.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
 Facebook: ConnectHort
connecthort@gmail.com

Portes obertes al Poblenou més artístic

Poblenou Urban District obrirà les portes dels seus espais innovadors i creatius el dissabte 6 de maig amb motiu de l'Open Day, que celebra la seva cinquena edició. Hi haurà propostes culturals gratuïtes, com exposicions d'art, espectacles, conferències, instal·lacions multimèdia, intervencions artístiques, tallers, música en directe i diverses propostes gastronòmiques. A més, es podrà veure la feina dels makers de ben a prop, i els seus estris de feina habituals, com la impressora 3D, la màquina de tall làser, gravat làser o fresadores de control numèric. L'Open Day i l'Open Night són els dos esdeveniments anuals que organitza la plataforma Poblenou Urban District amb l'objectiu de fer "conèixer alguns dels espais i projectes més emblemàtics de l'art i la creativitat de Barcelona".

La revolució dels gèneres

El mes de març, especialment el dia 8, és del color lila del feminisme. La Sala Beckett s'ha adaptat a la data amb el cicle "La revolució dels gèneres. La construcció d'estereotips en la ficció". Del 16 de març al 9 d'abril, ha organitzat un seguit d'espectacles, tallers i xerrades per generar un context de reflexió i debat que evidencin els esquemes i models culturals d'un món eminentment masculí i patriarcal. Així, durant quatre setmanes s'han tractat quatre temàtiques –el feminisme i l'emancipació masculina; la representació dels personatges femenins i masculins en la ficció; noves identitats o l'explosió del sistema binari dels gèneres; i per últim, les relacions afectives– que volen fer trontollar les estructures del sistema de valors en què hem viscut fins ara des del teatre.

La caducitat del temps

Entreu en una botiga, passegeu per la Rambla, camineu per qualsevol carrer del barri i en veieu un de ben gros, és llampant, us crida l'atenció. Us hi acosteu, us sembla perfecte, encantador, i el cor us comença a batejar amb més il·lusió, amb més energia, teniu un objectiu a curt termini que us farà més feliços.

Aleshores, mireu l'agenda del mòbil perquè allò que anuncia el cartell que tant us ha cridat l'atenció us interessa i voldríeu aprofitar-ho; però, zasca!, la data de convocatòria és de fa una setmana, dos mesos o, fins i tot, de la primavera passada. Us enrabieu i us feu la solemne promesa de no tornar-vos a il·lusionar mai més amb cap cartell fins a no tenir-lo a l'abast de l'enfocament de la vostra mirada i poder confirmar la data de caducitat.

Perquè sí, senyors i senyores del Poblenou, el barri està reblert de cartells, prospectes, díptics, tríptics, pamflets, fulls volants, paperots i paperasses, molts d'ells caducats. Feu el favor! Feu el favor de no crear falses esperances en els vianants, que ens omplim el cor i la ment de la joia de veure'ns ballant salsa, gaudint d'una xocolatada, movent-nos al so de les Mamelles de la Vibrià, manifestant-nos contra els hotels enfonsadors o què sé jo quantes meravelloses i diverses activitats a les quals ens agradaria assistir però que resulta que són d'un temps passat.

Aquesta és la meva petició, des d'aquest petit espai de pensaments vora el pas a nivell d'una via que ja no existeix. Si us plau!, arrenqueu els cartells i paperots, estripeu i llanceu els pamflets, cremeu els díptics i els tríptics caducats,

perquè el temps és or i la vida avança dia a dia cap endavant, sempre endavant, mai enrere.

És clar que també hi ha una altra mena de cartells amb temps indefinit. Són petits i semblen estar escrits per una mà innocent, amb un retolador negre agafat a l'atzar, amb una lletra totalment desinteressada. Els podeu trobar penjats pertot arreu, dipositats dins les bústies, enganxats als fanals, a les portes, en els netejaparabrises dels cotxes... Són anuncis en què algú, un ésser indefinit, busca pis a la zona per COMPRAR! Sí, sí, per COMPRAR! Aquests paperets, malauradament, no caduquen.

Àfrica Ragel

www.africaragel.cat

V FIRA i dinar popular
de Consum Ecològic i Responsable
del Poblenou

20 de maig
de 10h a 14h

Vine a conèixer les cooperatives
del barri i els seus productors!

TES LA TEVA LLISTA DE
LA GOURMET AL BARRI

Consum responsable
A un preu just per a tothom
Amb productes ecològics
De molt bona qualitat
Respecte amb el medi ambient
Et permet donar suport a
petits productors locals i
conèixer-los en persona
i Fer barri!

Localització:
davant de la
biblioteca
C/Doncós, 35

CCG
P9

Test i venda de productes
i altres iniciatives de consum responsable.
Activitats infantils i tallers per a adults.

Fòrum veïnal de dones
5 i 6 de maig Centre Cultural Teresa Fàbries

Fòrum veïnal de dones, 5 i 6 de maig

Des del bressol fins a la vellesa, constatem la feminització creixent de la pobresa. Una injusta realitat que contrasta amb les innombrables aportacions que fan les dones en tots els àmbits de la vida de la ciutat, des del treball fins a la cura de les persones, passant per la cultura i la cooperació. El moviment veïnal vol alertar la ciutadania davant les amenaces que pesen sobre els drets de les dones i sobre les seves condicions de vida. El socavament de l'Estat del benestar, la regressió en els drets laborals, les retallades en els serveis públics..., han derivat els costos de la crisi cap a les dones, agreujant les desigualtats. El Fòrum vol ser un espai per compartir neguits i vivències a on puguin florir reflexions des d'una mirada amb ulls de dona.

<https://forumdonesbcn.wordpress.com/>

Anglès a partir d'1 any

INSCRIPCIONS OBERTES PEL CURS 2017-2018

Kids&Us Poblenou

C/ Llacuna, 104

08018 Barcelona

T. 93 300 77 14 / 615 816 080

coordinacio.poblenou@kidsandus.es

Kids&Us®
school of english